

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ο 'Οδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίφον. — Βασεβόλδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαιρῶς, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλῆσομένης ἀποδείξεως τῶν συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὁπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθῃ.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστέλλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Πολλάκις ἡ κυρία Διλλιέρ ἀπετόλμησε νὰ εἴπῃ, οὐχὶ ἄνευ τινὸς δισταγμοῦ, μερικὰς λέξεις περὶ τῆς τοιαύτης ἀνωμάλου καταστάσεως.

— Εὐρίσκει τὸν Φριδερίκον πολὺ ἀδιάφορον ὡς μνηστήρα.

Ἡ νεανίς ἤκουσε τὴν παρατήρησιν ταύτην μετὰ τινος δυσανεσκειᾶς. Δὲν ὠμοιάζε μὲ τοὺς ἄλλους τὸ ἰδιότροπον αὐτοῦ κοράσιον. Ἄν ἤθελε πιστεύσει ὅτι τὸ πρᾶγμα προήρχετο ἐξ ἀδιαφορίας, βεβαίως

ἤθελε κυριευθῇ ὑπὸ πείσματος ἐπὶ πλέον μάλιστα, ὡς ἐκ τοῦ βιαίου ὁπωσοῦν χαρακτῆρός της, ἤθελε ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα μέχρι ρήξεως καὶ ἤθελε θυσιάσει διὰ τῆς ἀτιθάσσου ἀγερωχίας της, εὐδαιμονίαν, ἣν δὲν θὰ ἐξηγόραζε κατόπιν οὐδὲ μὲ ὀλόκληρον βίον δακρύων.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπίστευσεν. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ὠραία, δὲν ἦτο δὲ τόσον ἀπλῆ, ὥστε ν' ἀγνοῇ μέχρι τίνος σημείου ἦτο ἐπιθυμητή. Εἶχεν ἴδει ἄλλως τε τὸν αὐστηρὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ τοσοῦτον ταραττόμενον ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ της, τοσοῦτον σφοδρῶς ἐρωτευμένον, ὥστε πᾶσα περὶ χλιαρότητος ὑποψία θὰ ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν καρδίαν του καὶ πρὸς τὴν ἔμφυτον φιλαρέσκειαν, ἥτις ἦτο εὐγενής, περισσότερον ἴσως εἰς αὐτήν, παρὰ εἰς πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα. Καὶ ὕβριν τοιαύτην ἡ Λευκὴ οὐδέποτε ἤθελε συγχωρήσει.

Ἡ ὑπόθεσις ἐτέρας ξένης ἀφορμῆς δὲν ἐπῆρχετο εἰς τὸ νοῦν της. Πῶς ἤθελε πιστεύσει, ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὴν μεσολάβησιν νόσου; Εἶχεν ἴδει τὸν Φριδερίκον πλήρη υγείας καὶ ρώμης, ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀνδρίας του. Μήπως ἀσθενοῦσιν οἱ ναυτικοί; Αὐτὴ παρεδέχετο ὅτι μόνον ἐκ τρικυμίας ἢ ἐκ σφαίρας τηλεβόλου ἠδύναντο ν' ἀποθάνωσιν.

Ἐν τούτοις, ὅτε μετὰ τὴν τετάρτην ἐβδομάδα τοῦ μηνὸς ἐκείνου τῆς ἀναβολῆς, δὲν εἶδε καμμίαν ἐπιστολὴν προελθοῦσαν ἐκ Παρισίων, ἀόριστος ἀνησυχία ἐφάνη ἀνακύπτουσα ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς στοργῆς της. Τὴν ἐξεδήλου ἐνίοτε ἐνώπιον τῆς μητρὸς καὶ τινων φίλων της. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ, ὅστις, ἐπωφεληθεὶς ἐκ τῆς εὐκαιρίας, ἔγραψεν ἐν τάχει τὰς ὀλίγας γραμμάς, ἃς ἀνέγνωσεν ἡ κυρία Πλεμόν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ νοσοῦντος υἱοῦ της. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐδόθη ἀπάντησις. Παρεδέχθησαν ὅτι ἐγένετο ἴσως λάθος, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ἀπολεσθῇ ἐνεκα τῆς σφαλερᾶς ἀναγραφῆς τῆς διευθύνσεώς της. Ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ προέ-

τεινε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, ἀλλ' ἡ Λευκὴ ἐξημμένη, τεταραγμένη, ἀντέστη. «Δὲν θέλω νὰ φανῶ ὅτι τρέχω ἐξόπισθὲν τοῦ!», ἀνέκραξε τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτης ἡμέρας. «Ἄν ὁ κύριος Πλεμόν δὲν μὲ θέλει πλέον, ἅς τὸ ὁμολογήσῃ ἐλεύθερα!»

Διὸ ἡσθάνθη δεινὴν θλίψιν, ἡσθάνθη τὸν νυγμὸν ἀληθοῦς ἐλέγχου, ὅτε μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐβδομάδος εἶδε τὸν Γκιδάλ προσερχόμενον μὲ τὸ ἥθος θριαμβευτικὸν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν προσπεποιημένης λύπης καὶ κρατοῦντα ἀνὰ χεῖρας βραχεῖαν καὶ ξηρὰν ἐπιστολὴν, περιέχουσαν τὰς ἐξῆς μόνας λέξεις :

«Κόρις,

«Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας, εὐαρεστήθητε δὲ νὰ εὐχαριστήσῃτε ἐκ μέρους μου τὰς κυρίας Διλλιέρ διὰ τὸ ἐνδιαφερόντων. Ὁ υἱός μου ἀπὸ τῆς ἐπομένης μετὰ τὴν ἀφίξιν μου ἡμέρας διήλθεν εἰκοσιν ἡμέρας μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὁ Θεὸς εἰσέηκουσε τὴν δέησίν μου. Τώρα εἶνε καλλίτερα· ἀλλ' ἀδύνατον νὰ προῖθῃ τις κατὰ ποίαν ἡμέραν θ' ἀναρρώσῃ ἐντελῶς ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς Τουλὼνα».

Ταῦτα μόνον περιείχοντο ἐν τῇ ἐπιστολῇ. Οὐδὲν φιλοφρόνημα, οὐδεμία ἔκφρασις ὑποδηλοῦσα ἐλπίδα προσετίθετο εἰς τὰς παγερὰς ἐκείνας εὐχαριστίας. Ἡ Λευκὴ κατενόησεν ἀμέσως τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός της. Μόνον ἐκ μέρους της ὑπῆρξεν ἀξιόμιστος ἀδιαφορία. Ἐνῶ δὲ αὐτὴ ἀφίετο εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἑορτῶν, τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν χορῶν, ὁ Φριδερίκος ἐκεῖ πέραν, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐργασίας, ἔμεινεν ἀγωνιῶν ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, χωρὶς κανέναν προαίσθημα, καμμία εὐθυμία νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἑρωτὰ της, νὰ τὴν κάμῃ νὰ μαντεύσῃ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν ὁ μνηστήρ της.

Ἡ μεταμέλειά της ὑπῆρξε βεβαίως πικρά. Ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ὅπως θρηνήσῃ, ἀνεκάλεσε τὰς προσκλήσεις της, ἠρνήθη καὶ τῶν φίλων της καὶ αἰφνιδίως περιεβλήθη μελανὰ ἱμάτια ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ γράψῃ πρὸς τὸν ταλαίπωρον ἀσθενῆ, νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ ἐπιτύχῃ τὴν συγγνώμην ταύτην διὰ δαφιλῆς καὶ εἰλικρινοῦς διαγνώ-